

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 P 093608 20 GŽ

Novi Travnik, 23.02.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Senad Begović predsjednik vijeća, Stana Imamović i Mirjana Grubešić članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J. R. iz D. V., ..., zastupan po punomoćnicima advokatima Advokatskog društva "Adil Lozo i drugi" d.o.o. Travnik, ulica Bosanska lamela II, protiv tuženog Društvo za proizvodnju i usluge "SIK" d.o.o. Mostar, Raštani bb, zastupan po punomoćniku Damiru Raguž advokat iz Mostara, radi naknade štete, vrijednost spora 3.593,51 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljena na presudu Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 P 093608 19 P od 28.09.2020. godine, u sjednici vijeća održana 23.02.2021.godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 P 093608 19 P od 28.09.2020. godine.

Obrazloženje

Pobijanom presudom obavezan je tuženi da tužitelju na ime materijalne štete isplati iznos od 413,51 KM i 6.850,00 KM na ime nematerijalne štete, od čega 5.000,00 KM za pretrpljene duševne bolove zbog umanjnja životne aktivnosti, 400,00 KM za pretrpljeni strah, 700,00 KM za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti i 750,00 KM za pretrpljene fizičke bolove, sve sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe 15.08.2019. godine i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.883,80 KM.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi iz svih žalbenih razloga propisanih članom 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku i odluke o troškovima parničnog postupka. U bitnom navodi da provedeni dokazi nisu cijenjeni na propisani način, pri čemu posebno ukazuje na nalaz i iskaz vještaka medicinske struke, iskaze svjedoka M. M. i V. M. i službenu zabilješku Policijske uprave Mostar, zbog čega odlučne činjenice nisu pravilno i potpuno utvrđene, prije svega način i uzrok povređivanja tužitelja. U tom pravcu u bitnom navodi da su svjedoci tuženog potvrdili da se sporni viljuškar nalazio u stanju mirovanja na koji je svojom nepažnjom pao tužitelje krećući se nazad prilikom postavljanja španera na kamionu, zbog čega je pao i povrijedio se i da se zbog toga povreda tužitelja ne može smatrati propustom tuženog, da je do povrede došlo na način kako to opisuje tužitelj (da se viljuškar kretao), povrede bi bile teže, što je potvrdio i vještak medicinske struke. Pored toga navodi da tužitelj nije tražio da policija izađe i obavi uviđaj, a što bi bilo logično ako je za povredu odgovoran, nego je u Policijskoj upravi Mostar izjavio da neće nikoga teretiti, što prvostepeni sud nije cijenio. Kako tužitelj nije dokazao da je viljuškar bio u

pokretu, da je pogrešan i zaključak da je opasna stvar, zbog čega je pobijana presuda zasnovana na nepravilnoj primjeni člana 154. Zakona o obligacionim odnosima, stoga tuženi i nije odgovoran za povrede tužitelja i štetu koja mu je nanesena od povreda. Predlaže ovom sudu da preinači pobijanu presudu i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja ili da presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak. Potražuje naknadu za sastav žalbe u iznosu od 360,00 KM uvećanu za PDV.

Tužitelj je dostavio odgovor na žalbu. Oспорava sve žalbene navode i predlaže ovom sudu da žalbu odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Predmet konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva sa glavne rasprave od 03.03.2020. godine je naknada materijalne štete u iznosu od 413,51 KM i 6.850,00 KM na ime nematerijalne štete, od čega 5.000,00 KM za pretrpljene duševne bolove zbog umanjjenja životne aktivnosti, 400,00 KM za pretrpljeni strah, 700,00 KM za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti i 750,00 KM za pretrpljene fizičke bolove, sve sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe 15.08.2019. godine.

U skladu sa obavezom iz člana 7. stav 1. i 123. stav 1. Zakona o parničnom postupku po prijedlogu tužitelja izvršen je uvid u medicinsku dokumentaciju za liječenje tužitelja i druge materijalne dokaze navedene na drugoj i trećoj stranici prvostepene presude, provedeno vještačenje po vještaku medicinske struke, izvršen uvid u nalaz vještaka od 19.02.2020. godine i saslušan vještak dr. Selmir Topčić, saslušan tužitelj u svojstvu parnične stranke i svjedoci L. Š. i J. Z.. Po prijedlogu tuženog saslušani su svjedoci M. M. i V. M.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizilazi da je tužitelj u vrijeme povređivanja bio uposlenik firme „Promet Šarac“ d.o.o. Tomislav grad po čijem nalogu je 19.09.2018. godine, kao vozač, prevezio robu za Neum, da je istog dana trebao izvršiti utovar materijala u krugu tuženog koji je izvršen viljuškarom tuženog kojim je upravljao svjedok V. M. nakon čega je tužitelj zatezao španer kom prilikom krećući se unazad na 1 metar od kamiona, udario u viljuškar koji se također kretao unazad od čega je zadobio tešku tjelesnu povredu u vidu preloma lijeve potkoljenice zbog čega je hospitaliziran u bolnici Mostar, a nakon toga je liječen i u mjestu stanovanja. Iz nalaza vještaka medicinske struke sud je utvrdio da je zbog te povrede tužitelj ima trajno umanjjenje životne aktivnosti od 10%, da postoji naruženost lakog stepena u vidu hramanja pri hodu, da je u momentu udesa i još jedan dan, trpio strah jakog intenziteta, srednjeg intenziteta u trajanju od 5 dana i lakog intenziteta u trajanju od 20 dana, da je trpio i fizičke bolove jakog intenziteta 2 dana, srednjeg 7 dana i lakog 30 dana, da je za vrijeme bolničkog liječenja u Mostaru dao izjavu Policijskoj upravi Mostar u kojoj je opisao događaj na način iznesen u tužbi i iskazu na glavnoj raspravi i da je poslodavac tužitelja sačinio prijavu o nesreći na poslu u kojoj je naveden isti uzrok povrede.

Među strankama nije sporno da je 19.09.2018. godine u krugu tuženog došlo do povređivanja tužitelja, da je hospitaliziran u bolnici u Mostaru i da je nakon otpuštenja iz bolnice liječenje nastavio u zdravstvenoj ustanovi u mjestu stanovanja, da se zadobio teške tjelesne povrede zbog kojih mu je trajno umanjena životna aktivnost za 10 %, da je trpio fizičke bolove i strah i da je imao troškove liječenja. Sporno je da li je do povređivanja tužitelja došlo krivicom tuženog ili tužitelja.

Saslušan kao parnična stranka na raspravi od 22.06.2020. godine tužitelj je detaljno opisao način i uzrok povrede, pri čemu je posebno naglasio da je prije povređivanja, viljuškarom tuženog utovaren materijal na kamion koji je on vozio, da je zbog sigurnosti teret vezao španerom kada ga je sa leđa i to u lijevu potkoljenicu, udario viljuškar koji se kretao unatrag, da je od bolova vrištao nakon čega se viljuškar zaustavio i da je nakon toga pao na zemlju, te da mu je vozač viljuškara donio jastuk, deku i vode, a na njegovo insistiranje je vozilom hitne pomoći prevezen u bolnicu u Mostaru. Na istom ročištu provedeni su materijalni dokazi tužitelja i saslušan vještak medicinske struke koji je djelimično dopunio nalaz, izjavivši da je do povrede moglo doći padom tužitelja na neki predmet koji je predstavljao polugu i da je prije pada bio u stojećem položaju, da je povreda mogla nastati i padom na viljuškar koji je mogao biti i u stanju mirovanja i u stanju kretanja ili da ga je viljuškar odgurnuo u momentu dok je vukao španer unazad. Iz raspravnog zapisnika sa ove rasprave proizilazi da tuženi nije imao primjedbi na provedene materijalne dokaze, nalaz i iskaz vještaka medicinske struke, pa čak ni na iskaz tužitelja.

Pored toga, iz odredbe člana 7. stav 1. i 123. stav 1. Zakona o parničnom postupku proizilazi da teret dokaza može biti na obje parnične stranke. U konkretnom slučaju prvostepeni sud je poklonio vjeru iskazu tužitelja, jer na njegov iskaz nije imao primjedbi ni tuženi, te je dovodeći u vezu iskaz tužitelja sa nalazom i mišljenjem vještaka medicinske struke o mogućem načinu nastanka povrede tužitelja, pravilno zaključio da se viljuškar kojim je prethodno izvršen utovar materijala na kamion tužitelja, udario tužitelja sa leđa i da se u momentu udara viljuškar kretao unazad. Budući da je tuženi tu činjenicu osporavao i u toku postupka, pravilan je zaključak prvostepenog suda da je teret dokaza te činjenice prešao na tuženog. Međutim, osim saslušanih svjedoka M. M. i V.M., kojima prvostepeni sud nije poklonio vjeru i za to dao potpune, jasne i logične razloge, tuženi na te okolnosti nije predlagao druge dokaze, kojima bi osporio ovu ključnu činjenicu, neosnovani su žalbeni navodi da provedeni dokazi nisu cijenjeni na način propisan članom 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku i da odlučne činjenice nisu pravilno i potpuno utvrđene.

Članom 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list Republike BiH“ broj 2/92, 13/93 i 13/94 i „Službene novine Federacije BiH“ broj 29/03 i 42/11) je propisano da je lice koje drugom prouzrokuje štetu, oštećenom dužno nadoknaditi štetu ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice, članom 173. da šteta koja je nastala u vezi sa opasnom stvari ili opasnom djelatnošću, se smatra da potiče od te stvari ili djelatnosti, izuzev ako vlasnik ili imalac stvari ne dokaže da to nije uzrok nastanka štete, članom 174. stav 1. da za štetu od opasne stvari odgovara njen imalac, članom 177. stav 1. i 2. da se imalac stvari može osloboditi od odgovornosti za nastalu štetu, ako dokaže da uzrok štete nije opasna stvar ili da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenog ili trećeg lica koju imalac stvari nije mogao predvidjeti, izbjeći ili otkloniti njene posljedice,

Kod nesporne činjenice da je predmetni viljuškar vlasništvo tuženog kojim je upravljao njegov uposlenik V.M.i da je prvostepeni sud utvrdio da je u momentu nastanka štetnog događaja viljuškar bio u pokretu i da se radi te činjenice ima smatrati opasnom stvari, tuženi je i po ocjena ovoga suda odgovoran za povredu koja je pričinjena tužitelju. Stoga je nasuprot žalbenim navodima, pobijana presuda u odnosu na osnov odgovornosti zasnovana na pravilnoj primjeni 154. stav 1., 173., 174. stav 1. i 177. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima.

Članom 200. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima je propisano da će sud oštećenom dosuditi pravičnu novčanu naknadu za pretrpljenu nematerijalnu štetu. Između ostalog i za pretrpljene fizičke bolove, pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, naruženosti i pretrpljeni strah, nezavisno od naknade materijalne štete. Kako je prvostepeni sud utvrdio da je tuženi odgovoran za povrede tužitelja, nasuprot žalbenim navodima, pravilno ga je obavezao da tužitelju naknadi nematerijalnu štetu, čiju je visinu utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke i primjenom Orijentacionih kriterija Vrhovnog suda Federacije BiH od 27.01.2016. godine.

Visina materijalne štete utvrđena je na osnovu izvedenih materijalnih dokaza, na koje tuženi nije imao primjedbi.

Članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku i članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, propisana je obaveza sudova da obrazlože odluke. Svrha jasnog obrazloženja odluke jeste da se strankama u postupku omogući jednak i pravičan pristup sudu pod čim se podrazumijeva i mogućnost podnošenja pravnog lijeka protiv prvostepene odluke, a drugostepenom omogućava ispitivanje osporene odluke po izjavljenom pravnom lijeku. Pobijana presuda je činjenično i pravno obrazložena u skladu sa standardima iz citiranih odredbi Zakona o parničnom postupku i Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, jer sadrži ocjenu relevantnih dokaza. Prije svega pravilnu ocjenu nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke, iskaza tužitelja i saslušanih svjedoka, činjenice koje su utvrđene ocjenom ovih dokaza, razloge zbog kojih je usvojio tužbeni zahtjev, posebno na osnovu čega je utvrdio da je uzrok povrede viljuškar koji se kretao i da se smatra opasnom stvari i da se u obrazloženju poziva na relevantne odredbe Zakona o obligacionim odnosima.

Odluka o troškovima postupka je zasnovana na pravilnoj primjeni člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku i odredbi člana 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“ broj 22/04 i 24/04).

Ostale žalbene navode ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku.

Kako ne stoje žalbeni razlozi a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, temeljem odredbi 226. Zakona o parničnom postupku, žalbu je valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Predsjednik vijeća
Senad Begović